

νικῶν δημοκρατιῶν, ἐπίσης καὶ τοὺς τῆς Μάρκας τῆς Ἀγκῶνος καὶ πολλοὺς ἄλλους, παροτρύνων ταῦτοχρόνως καὶ τοὺς βαρόνους τοῦ βασιλείου εἰς ἐπανάστασιν.

Εἰς τοῦτο δὲ καὶ ἐπέτυχε, διότι ὁ Μαμφρέδης, ἡ ὑπεβοήθει αὐτόν, ἡ δὲν ἀντέπραττεν.

Ὁ Βερτόλδος, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν γεγονότων καὶ βλέπων ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ τὰς στάσεις ἐκείνας, ἐπρότεινε τῷ Μαμφρέδῃ νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν τοποτηρητείαν.

Ὁ πρίγκηψ προσεποιήθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ἠρνεῖτο, καὶ διὰ μυρίων προφάσεων ἀπέφευγε νὰ δεχθῇ τὸ προτεινόμενον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεδέξατο, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παραδώσῃ αὐτῷ ὁ Βερτόλδος τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κορράδου καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀπουλίαν πρὸς στρατολογίαν.

Ὁ Βερτόλδος, ἀπεκδυσάμενος τὴν εὐθύνην, ἣν εἶχεν ὑπερασπίζων τὸ βασιλεῖον καὶ φαινόμενος ὡς ὁ πρῶτος τῶν κατὰ τῶν συμφερόντων τοῦ Πάπα ἀντιστρατευομένων, οὐ μόνον δὲν ἐτήρησε τὰς συμφωνίας, ἀλλ' ἐκηρύχθη καὶ κατὰ τοῦ Μαμφρέδου.

Ὁ πρίγκηψ ἐνόησε τὴν ἀπηλπισμένην θέσιν του καὶ τὸ λᾶθος, ὅπερ διέπραξεν ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰ ἀσταθῆ πνεύματα τῶν Νεαπολιτῶν. Ἀλλ' ἀντιτάσσων τὸν δόλον κατὰ τοῦ δόλου, προέλαβε τὸν Βερτόλδον.

Προσεποιήθη ὅτι ἔπραττεν ἐκουσίως ὅ,τι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἠναγκάζετο νὰ πράξῃ, καὶ ἀπελθὼν εἰς Κεπεπεράνον προσεκίνησε τὸν Πάππαν.

Λέγεται μάλιστα, ὅτι τόσον ἐταπεινώθη ἐνώπιόν του, ὥστε ἐκράτει τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου του, ὅτε διέβη τὸν Γαριλλιάνον.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ταπεινώσις τοῦ Μαμφρέδου δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Προέβη εἰς αὐτήν, ὅπως ἀναστείλῃ τὰ γεγονότα, εἰδὼς κάλλιστα ὅτι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἡ νύκτα κάνει πίσκοπο καὶ ἡ αὐγὴ μητροπολίτη, καὶ ὅπως πείσῃ τὸν Χόχεμπεργκ ὅτι ἐνόει τὰ σχέδιά του καὶ ἠδύνατο νὰ τὰ ματαιώσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ προσεχές :

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ἐκ τῶν φανταστικῶν διηγημάτων
τοῦ ΟΦΜΑΝ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

ΑΠΙΣΤΟΣ!

[Συνέχεια]

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἔλαβε τὰ χαρτιά, ἀλλ' ἐδράξατο τὰς προτεινόμενας μικρὰς καὶ λευκὰς αὐτῆς χειρας, ἃς ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων· εἶτα τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε τὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ἠτένισεν

ἐπὶ πολὺ αὐτὴν ἄφρονος καὶ ἐκστατικός.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μὲ παρατηρήσῃς με αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀνέκραξεν αἰφνης ἀποσπομένη τῶν χειρῶν του. Εὐρίσκεις πάντοτε κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ διακόψῃς τὴν ἐργασίαν σου· συλλογίσου ὅτι μόνον τριῶν μηνῶν προθεσμία σοὶ μένει διὰ νὰ ἀποπερατώσῃς τὸ δρᾶμά σου. Πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ὅταν εἶσαι μόνος ἐργάζεσαι καλλίτερα.

— Μαρία! ἐφώνησεν ὁ Λουδοβίκος διὰ τόνου ἱκετευτικού.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ πείσματος πλήρους χάριτος ἀπομακρυνόμενη, σὲ γνωρίζω· ἂν μείνω, θὰ χάσῃς δύο ὄρας, προφασιζόμενος ὀκνηρίαν, καὶ ἄλλας τρεῖς ὀλοκλήρους νὰ μοὶ λέγῃς τὰς βάσεις τῆς ἐργασίας σου, ὥστε θὰ νυκτώσῃ χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε. Χαίρε!

Καὶ ἀπεκρύβη ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς θύρας.

— Μαρία! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος, ἔλα ἐδῶ, ἔχω νὰ σοὶ εἰπῶ κάτι τι σπουδαιότατον.

Ἡ θελκτικὴ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐφάνη μεταξὺ τῶν πτυχῶν τοῦ βελουδίνου παραπετάσματος.

— Ἀκούω, εἶπεν.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἐπανελάβεν ὁ Λουδοβίκος.

— Σοβαρὰ εἰδήσις! προσέθηκεν ἡ Μαρία ἐλαφρῶς μορφαζούσα, ἐνῶ συγχρόνως αἱ παρειαὶ τῆς ἐπορφυροῦντο ἐκ χαρᾶς. Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ μοῦ πῇς;

— Ναί. Πλησίασε λοιπόν. Περιμένω μίαν ἐπίσκεψιν.

Ἡ μορφή τῆς Μαρίας ἡλλοιώθη.

— Ἐπίσκεψιν! ἐπανελάβε παρατηροῦσα τὸν Λουδοβίκον ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ παρεφρόνησεν.

— Ναί, τῆς κομήσεως Δενεραντάλ.

— Εἶνε ἐκείνη ἡ ὥραία! τὴν γνωρίζεις; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἀνήσυχος.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος, καὶ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μὰς ἴδῃ μαζύ.

— Σὲ ἀγαπᾷ;

— Τὴν φήμην μου... ἴσως· ἐμὲ βεβαίως, ὄχι.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Ζήλια. Ἔστη ὡρὰ ἐκμανίας ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἀναγνωρίζασα τὴν βαρωνίδα Δελαμπέρ.

— Προδοσία! ἄτιμος ἐκδίκησις! ἐκραύγασεν ἡ κόμησσα.

— Ὅχι, κυρία μου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος προχωρῶν πρὸς αὐτήν, εἶναι τοῦτο τεκμήριον ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως.

Καὶ διὰ νεύματος αὐτοῦ ἡ κ. Δελαμπέρ ἐξῆλθε.

— Ἡ γυνὴ αὕτη γνωρίζει τὰ πάντα; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίας.

— Γνωρίζει τὴν ἱστορίαν μου, κυρία, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ Ζήλια καὶ ἡ κόμησσα Δενεραντάλ εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Διατί μὲ εἶπατε νὰ ἔλθω ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια.

— Μοὶ ὠμιλήσατε περὶ ἀπελπισίας· δὲν ἠδύνασθε νὰ ζήσετε, ἐλέγετε, ἀνευ τῆς ὑπολήψεώς μου, προσφερόμενος δὲ πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς ἀδελφὴν καὶ φίλην δὲν σὰς καθιστῶ κοινωνὸν ἀπορρήτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πλέον τι τῆς ζωῆς μου;

— Ἀγαπάτε λοιπόν πολὺ αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

Ὁ Μονθάλ ἀπήντησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Πῶς λοιπόν ἔγινε τόσον εὐτυχής; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια.

— Θέλετε νὰ τὸ γνωρίσετε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ πλησίασας συρτοθήκην ἐξήγαγε χαρτίαν τινά.

— Λάβετε τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν μὲν διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Σερβέν, καθ' ὃν χρόνον ἡ καρδιά μου ἐσπαράσσετο, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπεστάλησαν· θὰ μάθετε τὸν ἀπὸ τετραετίας βίον μου.

Ἡ Ζήλια μετὰ στιγμιαίαν ἀπορίαν ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς. Ἀρά γε ἐκ περιεργείας ἢ ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἀνάγκης νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ ἄλγος, ὅπερ δεσπόζει ἐνίοτε τῶν δυστυχῶν;

— Χαίρετε, κύριε, προσέθηκε μετὰ καταδήλου ὑπεροψίας σπεύσασα πρὸς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα, ἣν τῇ ἐτεινεν ὁ Μονθάλ.

Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπεσφράγισε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς:

«Κωτερέετ, Ἀθρουσας.

«Συγχώρησόν με, Ἀλέκο, ἂν δὲν ἀπῆντησα ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας εἰς τὰς ἐπιστολάς σου Μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ γράψω. Οἱ ἱατροί, ἀποστέλλοντές με εἰς τὰ Πυρρηναῖα εἶχον πιθανῶς ὑπ' ὄψει τὰς διασκεδάσεις τῆς ζωῆς, τῶν λουτρῶν καὶ τὴν μεγαλοπρεπεῖ ἀποψιν τῶν ὁρέων, πρὸς καταστολὴν τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς νόρκης, καθ' ἣς ἡ ἐπιστήμη μάτην πρὸ τῶσφ πολλοῦ χρόνου ἐπάλαιεν. Ἀλλ' ἡ φύσις οὐδὲν ἐκφράζει πρὸς τὰς ἀναλγήτους καρδίας. Διέμενον ψυχρὸς, ἀδιάφορος, ἐνοχλούμενος πρὸ τῶν μεγαλοπρεπεστάτων τοπειῶν. Οἱ βλέποντές με νωχελῶς βαδίζοντα παρὰ τὸ χεῖλος τῶν κρημνῶν ἢ πλανώμενον πάντοτε μόνον, ἐντὸς τῶν κοιλάδων, ἔλεγον ἴσως: «Ἰδοὺ ἐραστὴς διανοούμενος τὴν ἐρωμένην του ἢ ποιητὴς προλεϊαίνων τὴν δόξαν του». Ἡμὴν ἀπλούστατα νεκρὸς, στερούμενος τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἡδονῆς τῆς ἀναστάσεως. Πολλῶ μάλλον ἠπίστουν ὅτι ὑπάρχει ζωὴ. Ἄν δύο ἐρασταὶ ἢ δύο σύζυγοι διήρχοντο πρὸ ἐμοῦ, μὲ τὸ μέτωπον ἀκτινοδόλον, θὰ τοὺς ἐφθόνουν καὶ θὰ κατηρώμην αὐτοὺς τὴν δυστυχίαν τῆς ἐπαύριον, πικρῶς μειδίων ἐπὶ τῇ παρούσῃ ὀνειροπολήσει των. Ἀλλὰ σήμερον ζῶ, θαυμάζω, πιστεύω εἰς τὴν τέχνην, τὴν δόξαν, τὸν ἔρωτα. Ἐργάζομαι. Ἡ τελευταία αὕτη λέξις σοὶ ἐκφράζει τὰ πάντα.

«Ἐνθυμεῖσαι τὰς μακρὰς ὥρας, ἃς διήλθομεν ἐν τῷ ὁρόφῳ μου ὀρίζοντες

τὴν γυναῖκα τὴν κατὰλληλον. ὅπως μὰς εἰσαγάγῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ καταστήσῃ εὐτυχεῖς; Πρέπει νὰ ἦναι ὠραία, ἐλέγομεν, νὰ κέκτῃται τὴν καλλονὴν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ὕλην, καὶ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ὁποίας ἀρκοῦσι μία ἰδέα, ἓν αἶσθημα, μία ἀντίληψις. Ὁ καλλιτέχνης θ' ἀπεστρέφετο τὸ ὄνειρόν του καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ περιγράψῃ, ἐὰν δὲν ἔβλεπε τὸ ἀπαύγασμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐρωμένης του. Ἐκφράζων τὴν δοξασίαν ταύτην παρεσύρετο ἐνίοτε εἰς βλασφημίαν. «Ἐὰν αἱ παρθένοι τοῦ Ραφαὴλ ἦσαν ἐδῶ, ζῶσαι, πλησίον μου, προσέθετες, ἡ φαντασία μου θὰ ὑπέκυπτε καὶ θὰ ἐγενόμην ἀνίκανος πρὸς σύλληψιν, διότι μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποθέσω ἐπὶ τῶν θείων τούτων πλασμάτων ἄλλην ἔκφρασιν ἢ τὴν κανονισθεῖσαν διὰ τοῦ χρωστήρος τοῦ διδασκάλου: τὴν γλυκύτητα». Ἔδει τὸ πᾶν νὰ ἐννοῇ, νὰ μεθύσκηται ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων, τῶν πειστικωτέρων, τῶν μεγαλοφρονεστέρων διαλογισμῶν, νὰ ἔχῃ θέλησιν εἰλικρινῆ καὶ ἀκαμπτον καὶ εὐγλωττίαν πειθουσάν. Ἰδοὺ πόσοι σκόπελοι καὶ πειρασμοὶ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ καλλιτέχνου! Ἡθέλομεν παρ' αὐτοῦ ἔτι τὰς μαρτυρώδεις ὀνειροπολήσεις τῆς νεανίδος, τὰς ἀνεξηγήτους ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἡδεῖαν φλυκταίναν τοῦ παιδός, τὰς κατ' ἐθίμον διαλεκτικὰς λεπτολογίας, τὰ δειλάσματα τῆς ἐρωτοτροπίας, τὴν τέχνην τοῦ καλλωπισμοῦ προσβλητικὴν τις λέξις, δυσάρεστος ἐκλογὴ χρωμάτων δύνανται νὰ μὰς στερήσωσιν ἐνὸς ἀριστουργήματος. Ἐμψυχώσαντες τὸ ὄνειρόν μας γονυπετεῖς πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐλατρεῖομεν· ἀλλ' αἰφνιδίᾳ σκέψις ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴ νὰ ὠχρίωμεν. Τσοῦτων χαρίτων προικισθεῖσα γυνὴ θὰ δυνήθῃ νὰ ἦναι ὠραία, συνετὴ, τρυφερά, εὐφυής, φιλάρεσκος, δι' ἑνα μόνον ἄνδρα; Ὁ ἀπαρνηθὴ ἐκουσίως τὰς ἡδονάς, ὅσα τὸσον εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ κατορθώματα, ὅπως προσεταιρισθῇ ζωὴν πλήρη σκληρῶν μόχθων, ἀλγεινῶν ταπεινώσεων, ἀβεβελίων θριάμβων; Ὁ γυνώσκων νὰ συναισθάνηται τὰς ἀγωνίας τοῦ πνευματικοῦ τοκετοῦ, οὕτως εἰπεῖν, ἐκείνη, ἥς ἡ ἐμφάνισις μόνη ἀρκεῖ, ὅπως διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἔρωτα; Ὁ γυνώσκων, καθ' ὅς ὥρας ὁ καλλιτέχνης προσηλωταί εἰς τὸ ἔργον του, ν' ἀκούῃ τὰς ἐνθουσιώδεις παρεκβάσεις του, χωρὶς νὰ παρεμβάλλῃ μειδίαμα ἢ φράσιν εἰρωνικὴν ἀπονεκροῦντα τὴν ἐμπνευσιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἢ ἀναχαίτιζοντα τὴν κρατοῦσαν τὸν χρωστήρα ἢ τὴν γραφίδα χεῖρα; Ὁ εὖρη τοὺς ἀποτρεπτικούς τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας λόγους; Τὰ ζητήματα ταῦτα ἐτίθεμεν, χωρὶς ποτὲ νὰ τολμῶμεν τὴν λύσιν των! Λοιπόν, φίλε μου, ὑπάρχει ἡ ἰδανικὴ αὕτη γυνή, ἡ ἐμπνέουσα καὶ παραμυθοῦσα, ὑπάρχει, τὴν συνήντησα.

«Ἀκουσόν με. Εἶχον ἀνέλθει περὶ ὑπὸ καυστικὸν ἥλιον ἐν τῶν ὑψηλοτέρων ὁρέων τῶν περιχώρων. Πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὴν κορυφὴν εἶχον κουρασθῇ, καὶ ὅπως ἐπι-

τύχῃ ὀλίγην σκιάν ἐξηπλώθην ὀπισθεν τῶν βράχων, ὅστινες περιέβαλλον τὴν πρὸ μικροῦ διανυθεῖσαν ἀτραπὸν. Ἐνθ' ὁ ὕπνος μὲ κατελαμβάνε, φωνὴ μελωδικὴ καὶ λιγυρὰ προσέβαλε τὴν ἀκοήν μου, προβαλὼν δὲ τὴν κεφαλὴν παρετήρησα, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' ἐμοῦ, γέροντα καὶ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐξέλαβον ὡς νεάνιδα, ἐπιβλίνοντα μικρὼν ἱππων. Ὁ γέρον ἦν ἐβδωματοῦτος περιπλουμὲς ἔκφρασιν εὐγενῆ καὶ ἐπιβλητικὴν, μὲ μορφὴν συγκεντροῦσαν ὅλους τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν ἀριστοκρατικῶν γενῶν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦν ξανθὴ καὶ λίαν ἀδρά. Ὑπὸ τὰς δέσμας τῶν κοσμοῦντων τὸν πῆλόν της λευκοφαίων πτερῶν διέκρινα τύπον προσώπου ἐξαισίως νεαλοῦς καὶ ὠραίου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, ἐξ ἣς ἡ θέα ἦν θαυμασία, ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ — ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευσα τὰς συνδεούσας τὰ πρόσωπα ταῦτα σχέσεις — ἀφίππευσαν, ἐμπιστευθέντες τὰ ζῶά των εἰς τὸν ὀδηγόν των. Ἀφ' οὗ ἀντήλλαξαν παρατηρήσεις τινὰς περὶ τῆς καλλονῆς τῆς τοποθεσίας, εἶδον τὸν γέροντα κλονισθέντα καὶ πεσόντα δύο βήματα πρὸ τῆς ἀβύσσου, ἐνθ' συγχρόνως ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀρῆκε κραυγὴν φοβεράν. Ὁρμήσας εὐρέθην ἐνώπιον τοῦ γέροντος καὶ τοῦ ὀδηγοῦ.

«Ἐφροβήθην μὴ προσεβλήθῃ οὗτος ὑπὸ ἀποπληξίας, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς βιαία σκοτοδινίασις, προελθοῦσα ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ ἀφορήτου, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καύσωνος· ὁ ἀσθενὴς, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεκτίσαστο βυθμυδὸν τὰς δυνάμεις του καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠδυνήθη ἀνεγερθεὶς νὰ ἐπιβῇ τοῦ ἱππου. Μὲ νύχαρίστησεν εὐμενῶς, καὶ μοὶ ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐφ' οὗ ἀνέγνων «κόμης Χαλζὺ» καὶ συνάμα μὲ πρόετρεψε νὰ τὸν ἐπανάιδω. Ἡθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατον, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του ἐπιμόνως ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Κωτερέτζ. Ἡ νόησα πεποιθότως, ὅτι αὕτη, ἀνήσυχος ἔτι, εὐηρεστεῖτο νὰ τοὺς συνοδεύσω.

«Ὁ κόμης προηγεῖτο μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ, ἠκολούθουν δὲ βήματά τινα ὀπισθεν, πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ πολὺ· εἶχον ἐκμάθει νὰ ὁμιλῶ.

«— Διατί εἰσθε πάντοτε μόνος, κύριε; μὲ ἠρώτησεν αἰφνης ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς τόσῃ συμπληθητικῆς καὶ μὲ τοιοῦτον βλέμμα, ὥστε ἠσθάνθην ἑαυτὸν ἐξ ὀλοκλήρου τεταραγμένον.

«— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησα.

«Τοῦτο ἦν ἀληθὲς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ παραδέχεσθαι ὅτι θ' ἀπῆντων τόσον ἀνόητος; θὰ μ' ἐνόμιζε μωρόν.

«Ἐκείνη ἐν τούτοις ἀπεπειράθη ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Ὁμίλησα, ἴσως μάλιστα, ὑπὲρ ὅσα ἀξίεραστος, ἐγώ, ὅστις δὲν εἶχον προφέρει πρὸ διετίας τέσσαρας συνεχεῖς λέξεις. Ἡ γυνὴ αὕτη περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαιρᾷ ἰδίας.

«Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ χωρισμοῦ μας μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μοὶ ἔθλιψε τὴν ἰδικήν μου.

«— Εὐχαριστῶ, μοὶ εἶπε.

«Πῶς νὰ σοὶ περιγράψω τὴν φωνὴν ταύτην, τὴν χειρονομίαν, τὴν ἡδεῖαν πῆσιν; Ἀφοῦ ἀπῆλθε μετεβλήθη εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ἐβλεπον, κατὰ πρῶτον, τὸν περὶ ἐμὲ τόπον, τὸ πᾶν ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἡγάπων τὸν ἑαυτόν μου!

«Καὶ ἔπειτα; θὰ ἐρωτήσης. Ἐκτοτε τὴν βλέπω καθ' ἐκάστην, μοὶ ὁμιλεῖ, τὴν συνοδεύω κατὰ τοὺς περιπάτους της. Ὁνομάζεται βαρωνίς Δεραμπέρ, εἶναι εικοσιδιέτης, πρὸ τριετίας δὲ χήρα· δὲν ἐγκαταλείπει τὸν πατέρα της, οὕτινος ἡ ὑγεία χρήζει τῶν μεγαλειτέρων φροντίδων. Ὁ κόμης Χαλζὺ εἶναι ἄνθρωπος διακεκριμένος, ἐπιμεληθεὶς ἰδίως τὴν ἀνατροφήν της κόρης του. Ἡ Μαρία γνωρίζει τὰ πάντα, πιστεύω, ἂν καὶ ἦναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι ἡ νεαρὰ αὕτη, ἡ ῥάθυμος καὶ φιλόγελος γυνὴ ἐσπούδασέ ποτε, γνωρίζει μουσικὴν, σχεδιογραφεῖ οὕτως, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν ζηλοτυπίαν σου.

«Ἐὰν τὴν ἤκουες ὁμιλοῦσαν! Λέγει προχειρῶς λέξεις, ὧν ἡ βαθεῖα ἔννοια μ' ἐκπλήσσει. Γυνὴ ὡς αὕτη ὑπερτερεῖ ἡμῶν, ὡς ἡ πρόχειρος ἀπόφασις ὑπερτερεῖ ἐνίοτε τῆς ἐσκεμμένης. Ἡ ἡμετέρα εὐφυΐα μᾶλλον ἢ ἡττον διαστρέφεται ὑπὸ τῶν τύπων καὶ τῶν συστημάτων, ἐν ᾧ ἡ ἰδική της εἶνε θεόπνευστος. Ἀκούων αὐτὴν αἰσθάνομαι ἐντὸς διεγειρόμενον κόσμον ὀλόκληρον σκέψεων καὶ εἰκόνων. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδία μου φαίνονται στενώτατα, ὅπως συμπεριλάβωσι τὴν κυκλοφοροῦσαν ἐν τῷ κόσμῳ ζωὴν, ὁ βίος μου βραχυτάτος εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὀνείρων μου. Μὲ διέταξε νὰ ἐργάζωμαι. Χθὲς κατὰ τὴν ἐσπερινὴν συναναστροφήν τῇ ἀνέγνωσα σελίδας τινὰς, δι' ἔγραψα τὴν ἡμέραν. Δακρύουσα μοὶ εἶπεν: «Ὁρατᾷ». Τὴν στιγμὴν ταύτην προθύμως θὰ καθίστων ἀνάστατον τὸν κόσμον».

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΓΑΜΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Ἀθηναϊκὰ ἀνέκδοτα.

Ποῖος εἶνε ὁ λαμπρὸς ἱππότης ὁ κατερχόμενος ἐν καλπασμῷ τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων; Καίτοι λαμπρὰν φέρων περιβολὴν, τόσον ἀτέχνως ἱππεύει, ὥστε πᾶν ἄλλο φαίνεται ἢ μέλος τοῦ ἐπιτελείου Στέκελ, ἡ δὲ μορφή του δεικνύει ὑπερφάνειαν ἥς στεροῦνται καὶ οἱ ἀρχαιοτάτων οἰκῶν εὐπατρίδαι. Ἰδοὺ ἐν τούτοις ἡλικιωμένη τις κυρία καταβαίνουσα τὴν ὁδὸν μετὰ τῆς ὠραίας της θυγατρὸς, ἥτις ἐπὶ τῇ θέᾳ του ἐφάνη ἀνακαλύψασα ἐν αὐτῇ ἑνα γνώριμον· ἀφοῦ παρηκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ ἱππέως διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος τὴν ἐκπλήξιν, τὸ θάμβος καὶ αἰσθημὰ τι διαταγμοῦ, ἐστράφη καὶ συνῆλθεν ἐμπιστευτικὴν πρὸς τὴν κόρην της συνδιάλεξιν.

Ἀλλὰ τί κάμνομεν! Ἀντὶ ν' ἀρχίσω-